

И вредъ въ столицата Преслава
Плачъ и ридание се раздава;
Ни старъ, ни младъ не пощаденъ
Отъ врага люто разяренъ.

Когато вече се насити
На страститѣ си звѣровити
Да гледа какъ да угоди
И радва се, че победи,

Донасятъ му хаберъ веднага,
По-скоро, казватъ му, да бѣга,
Че е отвредъ обиколень,
На българи ще падне въ пленъ.

Никифоръ се на коня мѣта,
На него като птица лѣта,
Насамъ-нататѣкъ криволи
Мѣстата да обиколи.

Когато вече вредъ обиде
И съсъ очитѣ си самъ видѣ,
Че нѣма, где да се спаси,
На войнитѣ си разгласи:

„Човѣкъ, макаръ да би билъ птица,
Да хвърка като гължбица,
Не може никакъ отърва
Злочестата си тукъ глава.

Но щита нѣма ний да сложимъ,
Ще да се биемъ колко можемъ,
Догде ржцетѣ ни държатъ,
Крѣвъ ще проливатъ, ще сѣчатъ“.

Никифоръ тѣй като издума,
Зелената вѣвъ леса шума
Веднага силно зашумтѣ
И тропотъ конски затуптѣ.